

Bispebrevet - den eldstes tanker ikledd VmLs terminologi - del 2

Av Sverre Avnskog

Tilegnet min far, Jan-Petter Avnskog, 1929-2000. Fred over hans minne!

For få måneder siden presenterte jeg en ny artikkel på min webside, og nok en gang var det Bispebrevet som var gjenstand for min oppmerksomhet. Etter publiseringen av artikkelen, har jeg mottatt en del reaksjoner fra leserne, både offentlig og privat, og derfor kommer her nok en artikkel om det samme emnet, der jeg tar opp en del av de problemstillingene og innvendingene som har kommet i kjølvannet av artikkelen. Det er dessverre vanskelig å mene noe om Bispebrevet og om Johanne Agerskov som går på tvers av den etablerte oppfatning, uten at noen føler seg "tråkket på tærne". Jeg kan bare beklage at noen føler at mine meninger om Bispebrevet er et angrep på deres tro - det er selvfølgelig ikke mitt ønske å krenke noen. På samme måte som jeg forsvarer de danske bispenes rett til å holde fast ved den kristne lære i 1938, dersom det var det de mente var riktigst, vil jeg selvfølgelig også forsvare enhver tilhenger av VmLs rett til å hevde at Bispebrevet er et sant budskap fra Gud. Men om jeg aldri så mye respekterer deres rett, kan det selvfølgelig ikke være noen grunn til at jeg skal la være å presenterer mine egne synspunkter.

"Hvorfor sitter pappa så ofte her og skriver og leser bøker, tro? Og hva heter denne boka her, da? Vandrer mod Lyset! Nei, den så litt kjedelig ut - jeg tror jeg går og ser litt på Mikke Mus-filmer i stedet....." Foto: Sverre Avnskog

Hva slags forhold har Sverre Avnskog til sannheten?

Ulike mennesker har ulike måte å oppfatte virkeligheten på, og det som er den absolutte sannheten for en person, kan for en annen person fremstå som en fordreining av virkeligheten. Fra VmL vet vi at selv to mennesker som har vært vitne til nøyaktig den samme hendelsen, ofte kan avgi vidt forskjellige fremstillinger av hva som foregikk. All erfaring viser at vi mennesker er særdeles lite pålitelige som sannhetsvitner – og de aller fleste fremstillinger vil bære preg av personens helt subjektive oppfattelse.

Slik er det selvfølgelig også med oss VmL-folk. Vi oppfatter mangt og meget forskjellig, og ingen av oss kan vel med hånden på hjerte påstå at vi sitter inne med den hele og fulle sannheten – og det er det vel helle ingen som forventer eller forlanger. Alt vi kan gjøre, er å vurdere alle forhold etter beste evne, og fortelle så ærlig vi kan hvordan vi selv oppfatter virkeligheten. Det er i hvert fall mitt mål. Jeg har alltid vært en sannhetssøker, som aldri har slått meg til ro med de ”offisielle” og ”etablerte” sannhetene. Slik har jeg vært fra jeg var ganske ung, og jeg kom meget snart i opposisjon til kristendommen, fordi jeg syntes den inneholdt så mye uforståelig, i tillegg til at jeg syntes det var blodig urettferdig at Jesus skulle straffes for noe han ikke hadde gjort – og at det attpå til var hans egen far, Gud, som lot ham straffe.

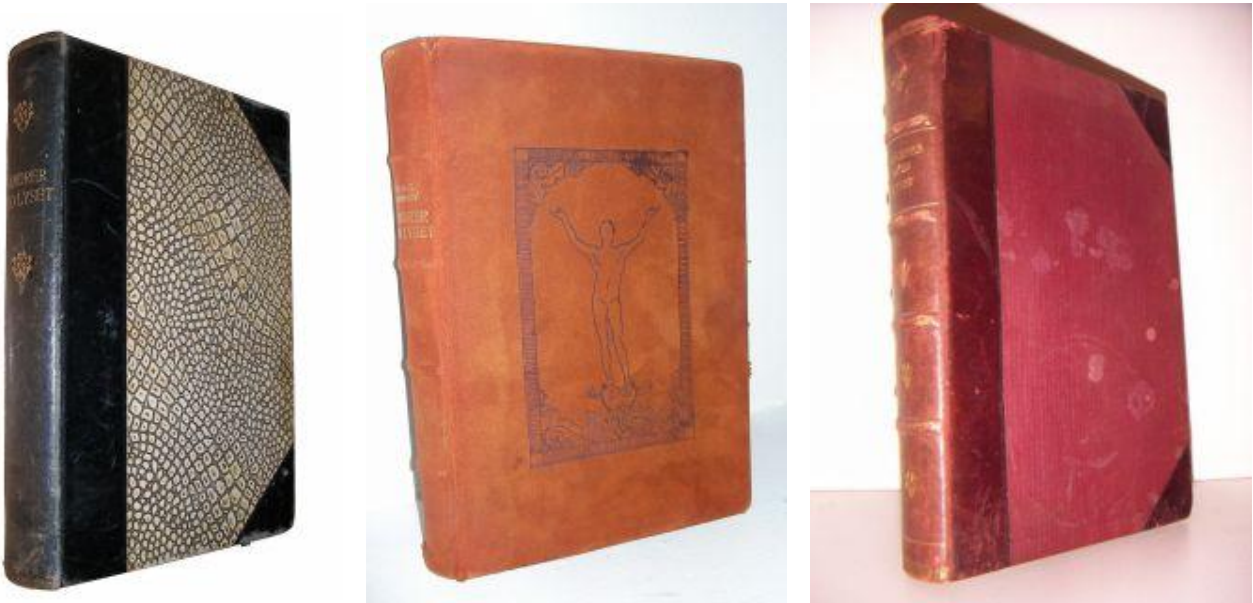
Når jeg som voksen kom over VmL, og i denne fant svarene på alle de spørsmålene jeg hadde tumlet med i forhold til kristendommen, falt det seg derfor naturlig for meg å gjøre VmL til gjenstand for den samme kritiske etterprøvingen som jeg hadde gjort med kristendommen. Og den falt særdeles heldig ut for VmLs vedkommende. Men det var helt til jeg kom over Bispebrevet. Den samme trangen, som fikk meg til å forsøke å forstå kristendommen, gjorde seg igjen gjeldende, og jeg kom ganske raskt frem til at Bispebrevet og VmL, er to helt uforenlige skrifter. Motsetningene er så mange og så åpenbare, at mitt sinn, som stiller meget store krav til logisk sammenheng, og til en troverdig fremstilling av Gud, vår kjærlige far, på ingen måte kan akseptere at Bispebrevet kan være et ekte budskap fra den oversanselige verden. Jeg kan slettes ikke godta at Gud i det ene øyeblikket er en uendelig tålmodig far som aldri trettes, mens han i det neste øyeblikket er en trett og maktesløs figur, som er i ferd med å oppgi menneskene – en simpel sviker! Og legg merke til, at dette overhode ikke har noe med tvil å gjøre! Jeg tviler overhode ikke på om Bispebrevet er ekte eller ikke – det er min faste overbevisning at Bispebrevet er fullt av løgn og bedrag – og det bildet som tegnes av ”Gud” har ingenting med den virkelige Gud å gjøre!

Alt dette har jeg skrevet mye om på min webside – fordi det er min sannhet. Jeg verken krever eller forventer selvfølgelig at alle skal dele min sannhet. Andre må meget gjerne gi uttrykk for sine egne sannheter, slik virkeligheten fremstår for dem i deres forståelsesverden. Og så kan vi utveksle synspunkter, og se om vi har noe å lære av hverandre.

Og jeg kan love mine lesere at det jeg skriver, det er alltid den fulle og hele sannheten, slik jeg oppfatter den i det øyeblikket jeg skriver. Om jeg i noen tilfeller finner ut at jeg har tatt feil, fjerner jeg selvfølgelig det gale, og erstatter det med det som jeg har funnet ut er riktig, og om noen har følt seg rammet av min feil, har jeg selvfølgelig vært parat til å be vedkommende om

unnskyldning. Her ser jeg meget stort på det, og har ingen problemer med å unnskylde meg. Faktisk så føles det ofte deilig befriende å få rensset luften, dersom man føler man har begått en urettferdighet.

Så om noen finner noe på min webside, som de mener er galt, eller som ikke yter andre rettferdighet, er man selvfølgelig velkommen til å skrive til meg å fortelle om det. Dersom jeg finner at jeg har tatt feil, vil jeg selvfølgelig rette det opp snarest mulig!

Tre praktutgaver av Vandrer mod Lyset! Til venstre ses Johanne Agerskovs eget eksemplar, der hver eneste linje var nummerert. I midten ses søsteren Emma Mathiesens eksemplarer - meget vakkert skinninnbundet. Begge disse tilhører etterkommere i Agerskov- og Malling-Hansen-slekten. Til høyre ses Michael Agerskovs eget innbundne eksemplar, gitt ham i gave fra finsmeden A. Andér, som også laget to bordmodeller av universet med elektrisk motor, som fikk en akse med modersolene påmontert til å rotere. Denne boken tilhører i dag undertegnede, og er mitt aller kjæreste eie. Og ja, jeg har lest VmL, minst 7-8 ganger fra perm til perm. Alle fotos: Sverre Avnskog

Har Sverre Avnskog lest Vandrer mod Lyset, eller har han kun hørt om den fra andre?

Jeg tror ikke så mange vil tvile på at jeg har lest VmL dersom de har studert hva jeg har skrevet på min webside, men da det faktisk har blitt stilt spørsmål om det fra en av mine motstandere, synes jeg det kan være på sin plass å fortelle at, ja, jeg har lest VmL fra perm til perm minst 7-8 ganger. VmL har vært min aller kjæreste lektyre siden jeg først oppdaget verket for snart 20 år siden. Og i tillegg til å lese det fra perm til perm en rekke ganger, har jeg også slått opp for å dobbeltsjekke spesielle opplysninger nærmest daglig i lange perioder. Jeg tror ikke jeg overdriver dersom jeg sier at jeg kjenner innholdet i VmL utenat – ikke i detalj, men i innhold.

Når det gjelder Det Kongelige Biblioteks brevsamling på mer enn 3000 sider, som også omhandler VmL, så har jeg også lest alle brevene flere ganger, og kjenner innholdet i dem

meget, meget godt! Dette til opplysning dersom noen lurer på hva slags forhold jeg har til VmL! For meg er VmL simpelthen en av de største gavene Gud har gitt menneskeheten til nå.

Et sjeldent bilde, tatt foran det huset Michael Agerskov senior fikk bygget i Rørvig, Sjælland i 1897. Forrest i trappen sitter den eldste sønnen, ingeniør Christian Agerskov med sin sønn Gunnar. Rett bak dem, tollinspektør Michael Agerskov senior. Til venstre for ham, Christians svenske hustru Selma, og til venstre for henne igjen, Andrea Louise Agerskov, Michael Agerskov seniors hustru. Stående bak Andrea Louise ser vi så Johanne Malling-Hansen, som på den tiden da bildet ble tatt, var forlovet med Michael Agerskov junior. Til høyre for Johanne står to av tjenestepikene i huset. Og hvem kan ha tatt dette flotte bildet? Jeg vil gjette på at det må være lektor og forfatter, senere utgiver av VmL - Michael Agerskov. Foto: Privat

Hater Sverre Avnskog Johanne Agerskov?

Når man forsker i fortiden, vil man selvfølgelig finne både gode og mindre gode karaktertrekk hos fortidens store personligheter, og en som forsøker å danne seg et bilde av fortiden, som ligger så tett opp til virkeligheten som mulig, kan selvfølgelig ikke fortie de detaljene han/hun personlig ikke liker, for å verne en person fra ettertidens dom. Slikt gjør man gjerne i diktaturstater der ledere skal forherliges og dyrkes, men det er ikke en forskningsmetode som særlige mange forskere med respekt for seg selv vil anvende i vår del av verden. Ved siden av min meget store kjærlighet til VmL, har jeg interessert meg svært mye for de rent historiske hendelsene omkring fremkomsten av VmL. Her har VmL vært mitt forbilde med sitt løfte om at den som søker han skal finne. Og jeg har funnet en hel mengde historisk materiale vedrørende de meget skjellsettende hendelsene som fant sted i Danmark på begynnelsen av

1900-tallet. Dette historiske materiale har jeg presentert så nøyaktig som jeg kan, uten å legge til og uten å trekke fra. Min biografi over Rasmus Malling-Hansen ble ferdig for noen år siden, mens jeg fremdeles samler stoff for å gjøre ferdig mine biografier over Michael og Johanne Agerskov, og Knud Brønnum, som var en av de andre store pionerene i den tidlige VmL-historien. Min store beundring og kjærlighet til disse menneskene ligger der som et bakteppe til alt jeg skriver om dem. Og jeg ser på Johanne Agerskov som noe langt mer enn kun en sekretær for den åndelige verden. Hun og hennes mann viet hele sitt liv til å kjempe for lysets sak på jorden, og utgivelsen av VmL var bare en del av dette arbeidet. De ba meget kjærlig gjennom mange år for de jordbundne åndene, og deres oppofrende og uegennyttige arbeid førte til at Kristus til slutt kunne bringe dem Satan, og de ba også kjærlig for hans frelse, og medvirket sammen med Kristus til at han vendte tilbake til Gud, slik at lyset vant den endelige seieren over mørket i den åndelige verden. For dette fortjener de vår dype takknemlighet, selv om den største takken selvfølgelig går til Gud, som gjorde alt dette mulig.

Så mine følelser for Johanne Agerskov ligger så langt fra hat som det er mulig å komme. Dersom det å gi en så korrekt fremstilling av Johanne Agerskovs liv som overhode mulig, vil si det samme som å hate henne, må man jo si at VmL bidrar til hat mot Jesus, for i VmL får vi ikke bare innsikt i hva Jesus lyktes med, men også i hvor han feilet. Vi får vite at Jesus var altfor rigid i sine krav til de velstående skriftlærde, han hadde et heftig temperament som ofte kunne eksplodere, og han maktet ikke å erindre bønner for Ardor i det avgjørende øyeblikket, da Ardor forsøkte å vekke hovmodet i hans sinn. Her er VmL et absolutt forbilde for meg, i måten VmL gir et balansert og sannferdig bilde av Jesus, og ikke kun forherliger ham.

Til en historikers oppgave hører det også med å gi en selvstendig vurdering av det historiske materialet han klarer å grave frem. Og ved å oppgi sine kilder, gir han andre muligheten til å etterprøve hans vurderinger. Det vil alltid være uenighet om hvordan man skal tolke ulike hendelser i historiske personers liv, men enhver forsker - og journalist for den saks skylder, plikter selvfølgelig å ikke bevisst utelate viktige deler av det historiske objektets liv, for å konstruere et glansbilde, der alt som eventuelt hefter ved personen er sensurert vekk. Det vil uansett til syvende og sist vende tilbake mot forfatteren selv, og også mot det portrettet han har ”tegnert”, fordi han uansett vil bli avslørt som en forfalsker før eller siden. Det må derfor være et mål, selv når man lager et portrett av Johanne Agerskov, at det bildet man tegner må ligge så tett opptil virkeligheten som mulig. Og dersom Johanne Agerskov med Bispebrevet faktisk utga et dokument som på viktige områder står i motsetning til VmL, så gjør man henne ingen tjeneste ved å forsøke å underslå dette. Det eneste som nytter, dersom man vil beholde sin troverdighet som historisk forsker, må være å løfte det frem, undersøke det, og gi til kjenne sin ærlige mening. Så får eventuelt andre hevde sin mening, om man ikke er enig. Jeg har selvfølgelig intet ønske om å forsøke å forhindre noen fra å ytre seg til fordel for Bispebrevet – tvert imot - la oss få alle argumenter for og imot på bordet, og så kan alle ta stilling slik de finner best i overensstemmelse med sin egen samvittighet!

Bildet er en forstørrelse av et utsnitt fra gruppebildet over. Foto: Privat

"Man kan ikke annet enn å føle den varmeste medfølelse med Johanne Agerskov, og erkjenne at hun, til tross for den uvurderlige innsats hun gjorde for menneskeheten, i det store og hele ble møtt med uforstand, latterliggjøring, kritikk og fordømmelse. Slik har det vært for så mange av de yngste. Som takk for deres rike gaver, har menneskene kun vist uforstand og fordømmelse. Denne skjebnen ble også i meget høy grad Johanne Agerskov til del. Og den siste delen av hennes liv var preget av sykdom, ensomhet, isolasjon og også en ikke liten grad av bitterhet, tør jeg påstå. Fra å kjennetegnes som en sterk kvinne med stor myndighet, synes jeg hun gradvis fremstår i sine brev som mer og mer hard og uforsonlig. Dette er dog ikke vanskelig å forstå - det er en svært menneskelig reaksjon, tatt i betraktning alt hun hadde gjennomgått."

Fra artikkelen "[Johanne Agerskov, Bispebrevet og de eldstes geniale forvandlingskunster.](#)"

Var Johanne Agerskov blitt immun mot mørkets angrep?

En av de tingene som i første omgang vakte min interesse for å undersøke hva slags liv Johanne Agerskov levde, var for øvrig at mange Bispebrevs-tilhengere ofte påsto at det var helt umulig at Johanne Agerskov kan ha blitt lurt av en av de eldste. Det hevdtes ofte at hun var blitt immun mot mørkets angrep, da hun en gang avslørte en "narreånd" som forsøkte å lure henne helt i begynnelsen av hennes gjerning som medium.

I følge noen er det en slags lovmessighet i lyset at et medium, som en gang har gjenkjent og avslørt en av mørkets representanter, for alltid er immun mot nye angrep. Det er vanskelig å finne støtte for en slik påstand i VmL. Det sier seg jo selv at en slik erfaring vil styrke mediets evne til å avsløre eventuelle fremtidige forsøk på svindel, men at vedkommende skal ha blitt immun, virker ikke sannsynlig. Om det var riktig, burde jo det innebære at alle mennesker som på et spesielt område har motstått mørket, for alltid vil være immun mot å bli angrepet på det området, og vi vet jo alle at det slett ikke er tilfelle. Vi angripes alle igjen og igjen, på alle livets områder – og det opphører ikke selv om vi en gang har vunnet en seier.

I SOS s 48 skriver Michael Agerskov om hva Johanne Agerskovs åndelige leder "sa" om hendelsen da hun hadde avslørt svindleren som forsøkte å narre henne tidlig i hennes "karriere" som medium:

"Han forklarede, at hendes Kærlighed til ham og hendes Tillid til hans Hæderlighed havde bragt Sejren hjem for hende. Og han fortalte, at en Mørkets Aand i lange Tider havde søgt at efterligne hans Stemme og hans Maade at tale paa, og at hun havde følt Bedraget uden dog at kunne gøre sig klart, hva det var der skete. Men i det Øjeblik, da hendes Sandhedskærlighed rejste sig imod den Løgn, der blev sagt, og hun med fuld Villiestyrke krevde den gentaget i

Guds Navn, var denne onde Aands Magt brutt overfor hende, og hun vilde i Fremtiden være fri for hans Indblanding.”

I det ovenstående er det verdt å merke seg, at det intet står om at fru Agerskov ville være fri for all innblanding fra alle de eldste for all fremtid. Det står at hun hadde brutt kun denne ene av de eldstes makt overfor henne. Legg også merke til at det var hennes sannhetskjærighet som reiste seg mot bedrageren – og det var jo ikke så merkelig – hans meddelelser var jo både forvirrende, usammenhengende og tåpelige. Og da JA med full viljestyrke krevde meddelelsen gjentatt i Guds navn, var han avslørt. Men hvordan ville det ha forholdt seg dersom hans meddelelser til forveksling hadde lignet Leos, og JA ikke hadde reagert på innholdet? Det vet vi ikke, for denne onde ånd ble avslørt fordi hans meddelelser stred mot det JA oppfattet som sannheten. Men det er i hvert fall helt tydelig at JA ikke reagerte på grunn av stemmeføringen eller ordvalget til svindleren – det var fordi hun fant innholdet usannsynlig.

Men da jeg møtte disse påstandene om at Johanne Agerskov for all fremtid var immun mot mørkets angrep, satte jeg meg fore at jeg ville undersøke om det stemte – at det ikke var mulig å finne spor av mørkets angrep i hennes liv. Ikke fordi jeg har noe ønske om å sverte Johanne Agerskov, for det har jeg slettes ikke – jeg bare liker å vite sannheten om de tingene jeg interesserer meg for, og jeg liker ikke at det blir fremsatt påstander vedrørende Vandreren mod Lyset og Bispebrevet, som ved nærmere undersøkelser ikke viser seg å være riktige. Men jeg vet at mange ser skjelt til meg fordi jeg har interessert meg for disse spørsmålene, og oppfatter det slik at jeg bedriver en svertokampanje mot Johanne Agerskov. Intet kan være lengre fra virkeligheten – jeg ønsker intet annet enn å finne sannheten – den hele og fulle sannheten, og mitt mål er alltid at det ikke må finnes noe som helst som jeg ikke er villig til å se i øynene.

Er det virkelig noen som tror at når VmL blir verdenskjent, så vil enhver forsker og journalist i fremtiden avholde seg fra å forsøke å finne ut hvem Rasmus Malling-Hansen, Johanne Agerskov og Michael Agerskov egentlig var? Det er selvfølgelig enhver seriøs historikers og journalists rett og plikt å undersøke hva slags mennesker som deltok i fremkomsten av Vandreren mod Lyset! dersom man skal skrive om verket. Og finnes det noen skjulte detaljer eller mørke sider i deres liv, kan man være sikker på at det før eller siden vil komme frem i lyset! Det er derfor med meget stor glede og tilfredshet jeg har kunnet konstatere at de alle tre var usedvanlige hederlige og karakterfaste personligheter. Men dessverre så opplevde Johanne Agerskov så mange skuffelser og så mye motgang i sitt liv, at det å påstå at hun var immun mot angrep fra mørket, faller på sin egen urimelighet. Både hun og hennes mann var hardt angrepet av sykdom(=mørkeangrep), og i tillegg til at hun selv i alle år slet med gallestensanfall og bronkitt, opplevde JA å se sin mann langsomt svinne hen av muskellammelser som til slutt også lammet hjertemuskel slik at han døde kun ca 60 år gammel, nærmest hensvunnet. Deres felles arbeid for lysets fremgang på jorden ble latterliggjort og fortiet, og kritikken mot Johanne Agerskov var også hard fra medlemmer av Selskabet til VmLs Udbredelse. Det mest riktige å si, må være at Johanne Agerskov var en meget, meget hardt prøvet kvinne, som måtte utstå meget tunge belastninger. At hun gradvis ble merket av dette, er det intet å si på, det ville ethvert annet menneske ha blitt, og at hun til

slutt ikke evnet å avsløre en av de eldste som henvendte seg til henne i 1938, burde ikke komme som en overraskelse på noen som kjenner historien om hennes liv.

Når jeg studerer Johanne Agerskovs liv, synes jeg det virker åpenbart at det samme skjedde med henne som med Jesus – hun ble offer for mørkets grusomme makt. De stadig gjenlevende eldste har garantert benyttet enhver anledning til å trekke store mengder mørke omkring henne, oppildne menneskene mot henne, og til slutt innhulle henne i så store mørkeheper, at det ikke kan ha vært mulig for henne å skille ut og identifisere den onde mørkestrømmen fra den eldste som henvendte seg til henne i 1938. Johanne Agerskov skrev meget utførlig om hvordan det er umulig for de yngste å nå et medium når først en av de eldste har klart å etablere kontakt med vedkommende i brev til Chr Jørgensen fra 1934, og mottok også meddelelser fra Leo om dette, som inneholder meget viktig informasjon om hvordan de eldste arbeidet. Det er også grenser for hva de diskarnerte yngste kan klare, og er mørket først blitt tett nok, er det også ugjennomtrengelig for dem. I tillegg er de eldstes evner til å imitere hvem som helst, også de yngste, så genial, at de kan lure hvem det skal være. Og når fru Agerskov heller ikke reagerte på innholdet i den meddelelsen hun mottok, var det jo ingen grunn til at hennes sannhetskjærlighet skulle reise seg til protest, og om hun hadde fattet tillit til at den som henvendte seg til henne var hennes far, var det jo heller ingen grunn til å betvile ektheten av det hun mottok, for hennes kjærlighet og tillit til ham var som vi vet grenseløs. Det er derfor ganske vanskelig å se for seg at hun, etter å ha mottatt Bispebrevet, med full viljestyrke ville kreve det bekreftet i Guds navn.

Om det å hevde at Johanne Agerskov, i likhet med de aller fleste av de yngste som har levd før henne, ble et offer for mørkets makt, er det samme som å sverte henne, må vi jo også si at VmL sverter Jesus, når det fortelles at han til slutt ble bekjempet av mørket. Jeg våger den påstanden at om Johanne Agerskov hadde levd noen århundrer tidligere, hadde også hun garantert blitt drept – sannsynligvis brent på bålet!

OSTENFELD Ib overlæge, dr. med.; f. 13/4 1902 på Frdbg.; søn af professor, dr. techn. h. c. Asger Skovgaard Ostenfeld (død 1931, se Kraks Blå Bog 1931) og hustru Elisabeth f. Pontoppidan; gift (1935) m. Ragnhild. O., f. 3/11 1909 i Helsingør, datter af landinspektør, kaptajn F C Gørtz og hustru Sofie f. Norup.

Student (Frdbg. gymn.) 1920; med. eks. 1929; reservelæge ved Skt. Hans hospital 1930-31, ansat ved Finsen-institutet 1932-33; reservelæge ved Frdbg. hospitals nerve- og sindssygeafd. 1933-35; reservelæge ved rigshospitalets neurologiske afd. 1936-37; dr. med. 1937; prakt. nervelæge 1939-40; assistent ved rigshospitalets psykiatriske poliklinik 1940-41; chef for Frdbg. hospitals psykiatriske afd. 1941-49; privatdocent ved Kbhvns universitet (for psykologi-studerende) 1946-50; overlæge ved sindssygehospitalet i Vedsted 1951.

Fra Dansk Biografisk Leksikon

Psykiater Ib Ostenfeld påsto i 1949 at Johanne Agerskov led av schizofreni. Var det sant?

En av de tingene jeg ganske nylig har undersøkt, er de påstandene som ble fremsatt av forfatteren og psykiateren Ib Ostenfeld i artikkelen ”Sindsygelige Tilværelsessystemer” i det religiøse tidsskriftet ”Våbenhuset” i 1949, om at Johanne Agerskov led av en alvorlig sinnslidelse, en form for schizofreni, og at sinnslidelsen var et resultatet av hennes trang til å finne svarene på spørsmål som er så store og innviklede, at menneskesinnet ikke kan romme dem. Ostenfeld skrev blant annet:

”Fra en Psykiaters Synspunkt maa Fru Agerskovs Beretninger kendetegnes som patologiske Produkter. Den Diagnose, man vil fæste paa hende, er Parafreni, en sent i Livet opstaaet Manifestation af Skizofreni (d. v. s. en destruktiv Sindslidelse, tidligere kaldet Ungdomssløvsind), der dog har sine særegne formildende Træk. Den kan beskrives saaledes: Man ser ikke helt sjældent Sindssygdomme opstaa i en forholdsvis fremskreden Livsalder, der med Hensyn til Forestillingsinnhold viser uomtvistelig Identitet med skizofrene Lidelser, men hvor Personligheden, Bæreren af de forkerte, ”forrykte” Forestillinger, samtidig kan være tilsyneladende fuldstændig bevaret. I Modsætning til Ungdomsskizofrenien, hvor Personligheden sprænges og gaar til Grunde, saa Patienten ikke mere har Træk tilbage af sit normale Selv, forbliver den parafrene Patient i det Ytre ganske sig selv og vil være i Stand til at illudere som normal, uændret, med samme positive Personlighedskvaliteter som forhen.”

Det kom inn mange protester til redaksjonen av Våbenhuset etter Ib Ostenfelds artikkel, og en av dem som fikk sin protest på trykk, var Johanne Agerskovs gamle venn, som hun hadde røket uklar med i forbindelse med Bispebrevet, forfatteren Christian Jørgensen. Jørgensen tilbakeviste på det kraftigste Ostenfelds påstander:

”Naar Sindssygelægerne paastaar, at Fru Agerskov og Em. Swedenborg har lidt af Parafreni, et senere Udslag af Skizofreni, forklarer de, at Patienterne er i Stand til at illudere som normale og har samme positive Personlighedskvaliteter som tidligere. Spørgsmaalet er saa, hvorfor man absolut vil gøre dem syge. Nu vil jeg naturligvis ikke benægte, at sjælelige Spaltninger kan finde Sted, som det . Eks. er beskrevet af Pierre Janet. Jeg tvivler heller ikke om, at dr. Ostenfeld har behandlet Patienter, hvor Sjælelivet ligesom har spaltet sig. Men der er i saa Fald Tale om syge Mennesker, der behandles af Sindssygelægen. Derimod har hverken Fru Agerskov selv eller hendes Omgivelser fundet mindste Anledning til at henvende sig til en Psykiater. Jeg har kendt Fru Agerskov gennem mange Aar og ikke bemærket mindste Tegn til Sindssygdom hos hende. Hun var tværtimod ualmindelig logisk, sanddru, viljestærk og karakterfast. Hendes Sjæleliv var mindst af alt i Opløsning eller spaltet. Naar man nu ud fra hendes Værk vil bevise, at hun var sindssyg, er der Grund til med Holbergs Bondedreng at spørge, hvorfor hun saa ikke blev sindssvag, hvorfor en saadan Sindssygdom gennem de tyve Aar, hun levede efter Værkernes Fremkomst, aldrig gav sig kendelige Udslag.”

Christian Jørgensen lot altså på ingen måte gamle uoverensstemmelser hindre ham i å stå i fremste rekke for å forsvare Johanne Agerskov og Vandrer mod Lyset! når det trengtes! Han forble en meget varm talsmann for VmL gjennom hele sitt liv!

Nå er det ganske uhyrlig å fremsette slik påstander mot et menneske som det Ib Ostendfeld gjorde mot Johanne Agerskov utelukkende på grunnlag av å ha lest hva vedkommende har skrevet i sine bøker. Det fikk meg til å undres på om han kunne ha hatt kjennskap til henne på andre måter, som ikke var kjent for utenforstående. Ønsket om å finne ut av dette ble styrket da jeg for litt tid siden fikk høre av en person som sto Børge Brønnum nær, at Brønnum hadde fortalt ham at Johanne Agerskov ble sinnsforvirret på det siste, og tilbrakte den siste tiden på et sinnssykehus. Kan det likevel ha vært noe i at hun ble sinnslidende?

Nærmere undersøkelser omkring Ib Ostendfeld avslørte at han i perioden 1941-1949 var overlege ved Frederiksberg hospital, psykiatrisk avdeling. Om Johanne Agerskov var blitt sinnssyk på slutten av sitt liv, ville ganske sikkert Frederiksberg hospital være det mest sannsynlige stedet hun eventuelt ville bli innlagt ved. Jeg henvendte meg derfor til hospitalet, og ble henvist til Frederiksberg Stadsarkiv, som oppbevarer alle journaler og pasientlister fra Frederiksberg Hospital, psykiatrisk avdeling. De undersøkte om Johanne Agerskov fantes på noen av sykehusets lister, men resultatløst – så jeg kan si med 100% sikkerhet at Johanne Agerskov ikke var innlagt her på slutten av sitt liv, og at Ib Ostendfelds diagnose av henne helt og holdent bygger på spekulasjoner på grunnlag av hva han har lest i VmL og tilhørende verker. Men hva som er sikkert, er at Ib Ostendfeld har behandlet Johanne Agerskovs datter, Inger. Inger Agerskov fikk en hjerneblødning ikke lenge etter at moren døde i 1946, og ble ute av stand til å være i arbeid. Men hun brøt også mentalt sammen og i 1948 ble hun innlagt på Frederiksberg hospital, psykiatrisk avdeling, der hun ble behandlet av Ib Ostendfeld. Dr. theol. F. L. Østrup forteller i et brev til Chr Jørgensen fra 9.11.49 at han har talt med Ostendfeld om Inger Agerskov, og at psykiateren hevdet at hun var uhelbredelig mentalt syk. La meg igjen understreke, at dette ikke er noe jeg forteller for å sverte Inger Agerskov, men fordi det er en historisk kjensgjerning, som jeg ikke finner noen grunn til å underslå. Det forandrer intet på Inger Agerskovs innsats for VmL for øvrig.

Inger Johanne Agerskov, som var hennes fulle navn, fotografert ca 1922 sammen med sin kusine, Gertrude Mathiesen (senere gift Skaar Jacobsen) i Næstved, der familien Mathiesen bodde. Gertrudes mor, Emma Mathiesen, var den av søstrene til Johanne Agerskov, som sannsynligvis var aller mest opptatt av VmLs skjebne. Inger Agerskov sitter til høyre. Foto: Privat.

Er det intet nytt i Bispebrevet som ikke også står i VmL?

Når man hevder at BB inneholder et nytt budskap som ikke kan finnes i VmL med tilhørende skrifter, blir man oftest imøtegått fra tilhengere av BBs ekthet, som hevder at BB slettes ikke er et ”nytt budskap”, men kun en henvendelse til de ni danske bispene i 1938, nærmest å ligne med et privat brev, og at formuleringene i BB utelukkende er anvendt for å vekke bispene og få dem til å reagere. Dette får jeg personlig ikke til å rime med det faktum at BB faktisk ble trykket og utsendt i hele 1270 eksemplarer! (I følge brev fra Knud Brønnum til Hilda Jensen fra 22. mars 1938). Her skriver Brønnum blant annet:

”Med hensyn til Fremsendelsen af de to ”aabne Breve” kan jeg fortælle Dem, at de blev udsendt i 1270 Eksemplarer saaledes, at de er kommet ind til forskellige Mænd og Kvinder indenfor alle Samfundsklasser, saavel i Hovedstaden som i Provinsen, men udover en fuldstendig misvisende og fejlagtig Artikel i ”Aftenbladet” d. 26 f. M. med en Omtale d. 11 ds. af Bestyrelsens alvorlige Imødegaaelse af Artikelens meningsløse og begrebsforvirrende Paastande, som Redaktionen havde i Hænde d. 28 Februar, er der os bekendt intet fremkommet offentligt om Brevene; men det er jo ganske forstaaeligt, at de Mænd, hvis mening har Betydning maa have nogen Tid til virkeligt at sætte sig ind i de tsamlede Budskab, før de kan og vil gaa i Skranken for ”Vandrer mod Lyset”, og udføre den Mission der er paalagt dem i Brevene, men vi maa inderligt haabe, at denne Tavshed ikke maa vare alt for længe. Foruden de to ”aabne Breve” har Bisperne ogsaa faaet tilsendt hele det samlede Budskab, foruden ”Nogle psykiske Oplevelser” og ”Hilsen til Danmark”. Denne Digtsamling er sammen med Brevene sendt ud i 400 Eksemplarer.”

Et skrift som blir utsendt i 1270 eksemplarer, kan vel neppe betegnes som en privat henvendelse til ni danske bisper, det må heller rettelig betegnes som en offentlig publikasjon. Dersom budskapet kun var myntet på de ni bispene, ville man vel neppe utsendt det i så stort antall til så mange mennesker. Utgiverne må helt klart ha vært oppmerksom på, at budskapet i BB, om at Gud, om ikke VmL ble knesatt som sannheten, ikke lengre ville være i stand til å hjelpe menneskeheten, og muligens ville bli nødt til å bryte all forbindelse med dem for å la dem synke så dypt ned i mørke, synd og ugjerninger som de kunne komme ville bli offentlig kjent i Danmark. Om man kun ønsket at det var bispene som skulle gjøres oppmerksom på dette, og ikke offentligheten, ville man selvsagt ikke sendt ut BB til over tusen personer. Man kan altså trygt hevde at BB i aller høyeste grad var et offentlig budskap.

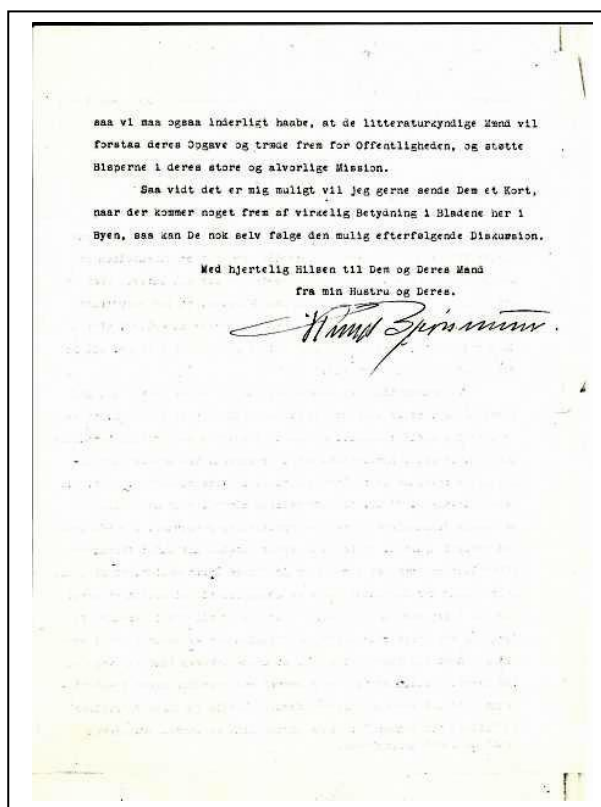
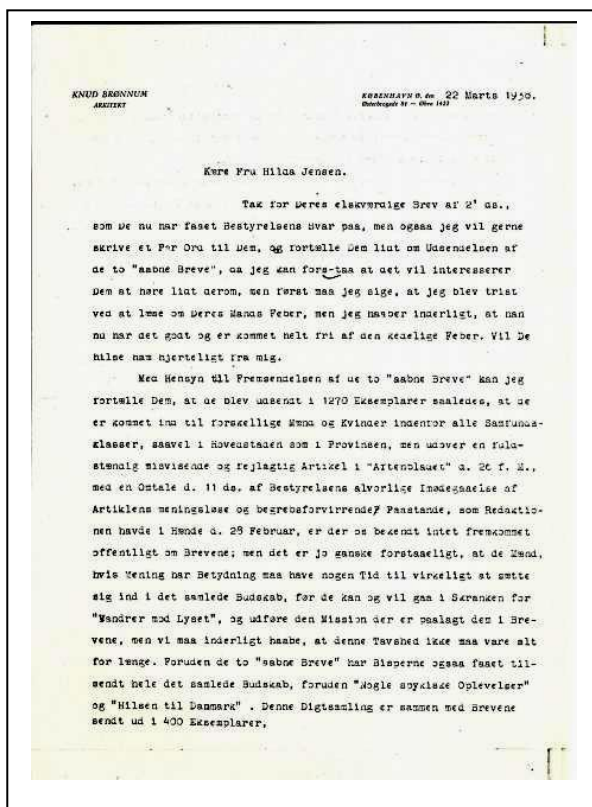
Hva så med innholdet i BB – er alt det som står der kjent fra før av i VmL? Definitivt ikke. Det står intet i VmL om at Gud kan komme til å bryte all forbindelse med menneskeheten, ei heller at han ikke makter å hjelpe dem, dersom VmL ikke blir knesatt som sannheten. Det står vitterlig det motsatte. I VmL står det at Gud overhode ikke legger seg opp i hvilken religion den enkelte bekjenner seg til, kun om han lever etter de varige verdiene i sin religion. Det står også i SOS at Gud, fordi han selv har kjempet sin egen kamp mot mørket og seiret, kan bistå menneskene på alle tenkelige måter i deres kamp ut av mørket, og ingen situasjon kan oppstå som ikke allerede er kjent fra før av Gud selv. At Gud skal ha blitt ”overrasket” av de forferdelige utsiktene som forelå i 1938 er altså utenkelig, for Gud kjenner ethvert utslag av mørket, fordi han har gjennomlevd sin egen kamp mot mørket, og seiret.

De helt nye opplysningene i BB, som aldri tidligere er bekjentgjort fra lysets ånder gjennom Johanne Agerskov som medium, kvalifiserer derfor i høyeste grad til betegnelsen et ”nytt budskap”. Og det ”nye budskapet” som ble fremført i full offentlighet står i meget skarp motsetning til hva vi kjenner fra før i VmL med tilhørende verker. Det er dog en setning i Kristi tale som ofte blir trukket frem som et ”bevis” på at muligheten av at Gud kan komme til å bryte all forbindelse med menneskene også er nevnt som en eventualitet i VmL. Der sier Kristus at når menneskene kriger, så vender Gud seg fra dem. Slik lyder sitatet:

”Thi I skulle erindre, at I alle have fælles Fader, erindre, at Han elsker eder alle med samme dybe og uendelige Kærlighed. Men kriges I og ihjelslaa I hverandre, da vender Han sig fra eder, da sørger Han over eder.”

For det første, så handler dette om Guds kjærlighet til hvert enkelt menneske, som er så stor at han ikke vil se noen av dem drept i krig med andre. Da virker det jo meget lite sannsynlig, når det først understrekes hvor stor Guds kjærlighet er, at det i neste setning påstås at om menneskene likevel velger å føre krig så vil han avbryte all forbindelse med dem. I mine øyne anvender Kristus her et poetisk, billedlig uttrykk, som uttrykker at Gud tar avstand fra oss når vi kriger, altså ”vender seg bort” - i sorg. Det betyr ikke at Gud helt konkret vender på sitt hode, eller på sin kropp. Det er heller intet som skulle tyde på at Gud vender seg bort fra dem som ikke kriger. Hvorfor i alle verden skulle han gjøre det? Men om vi nå likevel tar uttrykket ”å vende seg bort fra” helt bokstavelig, så må man vel kunne si at det er milevid forskjell på det å vende seg bort fra noen når de kriger, og det å fjerne seg fullstendig fra dem, og bryte all forbindelse med dem kanskje for flere millioner år.

Når det gjelder om Bispebrevet er et budskap kun til noen få, må man også erindre at brevet inneholder opplysninger av enorm betydning for hele menneskeheten. Med tanke på at det står at Gud kan komme til å bryte all forbindelse med menneskene muligens for flere millioner år, blir det litt spesielt å påstå at det kun er en privat henvendelse til noen få danske bisper, synes jeg. Om en skolelærer f. eks forteller en uskikkelig elev at han vil la hele klassen sitte igjen uten å få opplæring dersom den ene uskikkelige eleven ikke forbedrer seg, må man vel si at denne opplysningen i høyeste grad har interesse for alle de andre elevene, det er jo de som eventuelt skal sitte igjen! I Norge er for øvrig en slik reaksjonsmåte fra en lærer forbudt ved lov. Det er ikke tillatt å straffe noen for noe de ikke har gjort, og det er heller ikke lov med kollektiv avstrafning. Dersom Bispebrevet er sant, må man kunne si at Guds etiske standard ligger på et betraktelig lavere nivå enn f. eks. i landet Norge!

Brev fra Knud Brønnum til Hilda Jensen fra 22. mars 1938, der han forteller om utsendelsen av bl. a. Bispebrevet. Som man kan se ble brevet utsendt i 1270 eksemplarer. Dette kvalifiserer vel neppe til betegnelsen en "privat" henvendelse?

Hvordan kan Sverre Avnskog påstå at Johanne Agerskov ombestemte seg, og ønsket å gjenoppta arbeidet som medium i løpet av brevvekslingen med kommunelege Marner i 1933?

Det hersker en del forvirring omkring når Johanne Agerskov egentlig avsluttet sitt arbeide som medium for de oversanselige intelligenser. Jeg har selv stusset over dette, at det står noen steder tidlig på 1930-tallet, at Johanne Agerskov ikke ville motta svar på flere spørsmål fra oversanselig side, men så er hun i gang igjen litt ut på 1930-tallet og mottar tankemeddelelser direkte fra Leo igjen.

F eks står det dette i forordet til SOS II (i 1930):

"Det er os meddelt, at med "Vandrør mod Lyset", "Forsoningslæren og Genvejen" samt de to Supplémenter er de Problemer behandlet, som Gud har ønsket belyste for Menneskeheden, og den Vejledning givet, som Menneskene bør følge. Altsaa vil der i Resten af min Hustrus Levetid ikke blive besvaret flere Spørgsmaal fra oversanselig Side; noget andet er, at min Hustru altid vil kunne modtage Hjælp, hvis det gøres nødvendigt, til Brevbesvarelser, Avispolemik o. l., paa Basis af det givne."

Legg merke til at det her står at fru Agerskov vil kunne motta hjelpe til brevbesvarelser, avispolemik osv på basis av det som allerede er gitt gjennom VmL og tilhørende verker, men at det ikke vil bli besvart flere spørsmål direkte fra oversanselig side.

I 1931 er situasjonen uforandret, da Johanne Agerskov skriver dette i det åpne brevet til I. P. Müller:

"Da min Gerning som Midler, Oversætter, Tolk og Sekretær for de aandelige Intelligenser nu er til Ende, takker jeg her alle de forstaaende Venner, som jeg har vundet mig gennem mit Arbejde. Hver især takker jeg for den Støtte, som paa mange Maader er ydet baade min Mand og mig.-"

Ut fra ovenstående direkte sitat fra fru Agerskov, kan det vel ikke herske meget tvil om at hun på dette tidspunktet anså sitt arbeid som medium for avsluttet!

Det bekreftes også i det første brevet til kommunelege Marner fra 27. mars 1933, som er trykket i Johanne Agerskovs Copibøger:

"Som jeg sagde til Dem i vor Telefonsamtale, saa kan jeg ikke skaffe Dem et direkte Svar fra min aandelige Leder, men jeg har bedt om: at han maa faa Tilladelse til at lede min Tanke ind i det rette Spor, saa at jeg muligvis kan udrede det Vildnis af Spørgsmaal, som De har sendt mig. Det nemmeste for mig vilde jo være at afvise alle fremtidige Spørgsmaal med den Motivering: at mit Arbejde forlængst er endt, at jeg føler mig træt, syg o.s.v. Men da jeg paa den anden Side maa tænke mig den Mulighed, at jeg ved min aandelige Leders Hjælp kan blive i Stand til at vejlede et Medmenneske til en bedre Forstaaelse af "Vandrer mod Lyset", ja, saa bøjer jeg mig og forsøger paa at finde de Forklaringer, som De ikke selv kan finde - ud fra det i Værket givne Grundlag. -"

Her skriver Johanne Agerskov at hun med sin åndelige leders hjelp vil forsøke å besvare de spørsmålene som Marner ikke selv klarer å finne svarene på.

Etter dette første brevet fortsetter brevvekslingen mellom fru Agerskov og Marner noen måneder, og på et tidspunkt er det tydelig at Johanne Agerskov anser kommunikasjonen som avsluttet. Men så, i brev fra 27. september 1933, ombestemmer hun seg tydeligvis, og ønsker likevel å fortsette brevvekslingen. Og hun ikke bare mottar hjelpe fra sin åndelige leder, nei, han dikterer henne også et direkte svar til Marner.

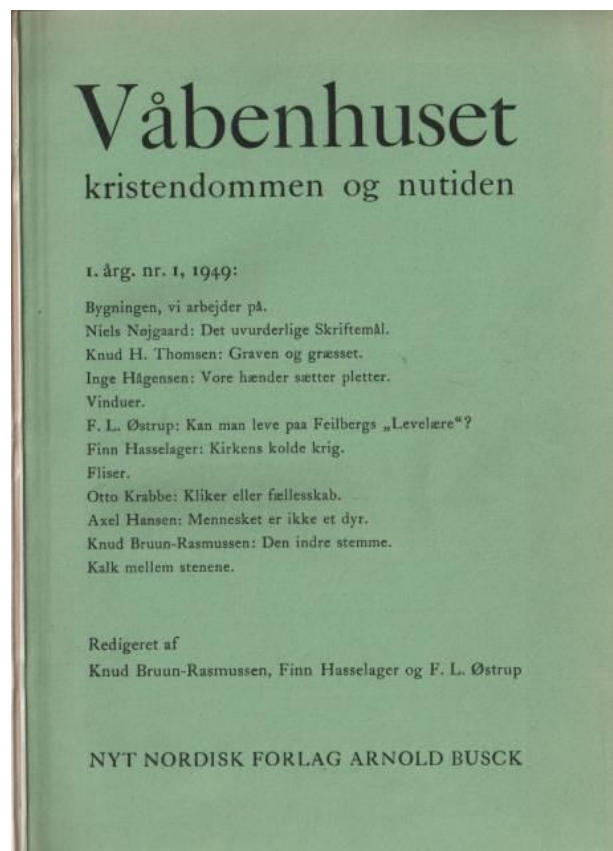
"Skønt jeg egentlig havde bestemt ikke oftere at forsøge paa at klargøre de forskellige Problemer i "Vandrer mod Lyset" for Dem, saa synes jeg dog, da Deres Brev er kommet paa et Tidspunkt, da jeg har det nogenlunde godt, at jeg atter bør gøre et Forsøg i den Retning. Men det, der egentlig gjorde, at jeg tog denne Bestemmelse, var eet af Deres Spørgsmaal, nemlig dette: "Hvad menes der med Kim?" Derfor vil jeg begynde med dette Spørgsmaal. -

Da jeg imidlertid var klar over, at Ordet "Kim", saaledes som det anvendes i Kommentaren til "Vandrer mod Lyset", ikke dækker over det, vi i daglig Tale kalder Kim, som f.Eks.: Kimen i Frø, Ærter, Bønner o.s.v. eller f.Eks. Kimspirer, Kimblade o.s.v.; og da jeg ærlig talt ikke havde det fjerneste Begreb om, hvorledes dette famøse Ord fra Kommentaren skulde defineres, bad jeg: om min aandelige Leder kunde faa Tilladelse til at definere Ordets Betydning, da det jo er ham, der fra Begyndelsen har anvendt det. Der blev svaret: "Da det drejer sig om et i Kommentaren benyttet Ord, hvortil der fra oversanselig Side ikke er knyttet nogen vejledende Definition, skal du faa opgivet, hvad dette Ord dækker over." - Min aandelige Leder dikterede mig derefter nedenstaaende: ..."

Så til tross for at det både i SOS og flere andre steder tidlig på 1930-tallet sto at man fra oversanselig side ikke ville besvare flere spørsmål, og til tross for at Johanne Agerskov selv erklærte at hennes arbeid som medium var over, så gjenopptas altså dette arbeidet i og med brevet til kommunelege Marner 27. september 1933. Og som man ser av sitatet over, så gjenopptas arbeidet fordi Johanne Agerskov selv ber om det – det kan det vel ikke herske noen tvil om.

Dette skjedde altså på slutten av 1933, og også i 1934 dikterte Leo flere brevbesvarelser gjennom Johanne Agerskov, blant annet om de eldstes geniale evner til å imitere en hvilken som helst av de yngste.

I 1938 mottar fru Agerskov Bispebrevet, men denne gangen er det ikke mulig for henne å få Leo til å besvare noen flere spørsmål, selv om vi vet at i hvert fall Chr Jørgensen og presten Wemmelund, som hadde vært med på å stille spørsmål til den oversanselige verden allerede fra den tiden da VmL ble til, og som var en viktig økonomisk bidragsyter til alle utgivelsene, ba om å få ytterlige forklaringer på de tilsynelatende motsetningene mellom VmL og BB. Men der Leo alltid hadde vært villig til å stille opp og besvare spørsmål tidligere, forble han i 1938 taus. Jeg synes det er mildt sagt forunderlig.

Det var i det kristne tidsskriftet, Våbenhuset, nr 4, 1949, at forfatter og psykiater Ib Ostfeld kom med påstanden om at Johanne Agerskov led av parafreni, en form for schizofreni. Beskyldningen ble kraftig imøtegått av forfatteren Chr Jørgensen.

Hvordan kan Sverre Avnskog hevde at Gud og de yngste helt kan fjerne eteroppteignelser, men kun hvis de allerede er svekket ved at menneskene ikke følger deres tankeinnskytelser?

Jeg kan godt forstå at jeg får spørsmål om hvor jeg har det fra at Gud og de yngste kan fjerne eteroppteignelser, men kun dersom de på forhånd er svekket fordi menneskene lar være å følge dem. Det skal jeg selvfølgelig meget gjerne forklare. VmL er bygget opp slik, at svarene på enkelte spørsmål, står meget klart, tydelig og utvetydig. Men mange steder kommer det også frem detaljer i ulike besvarelser, som dersom man kobler dem sammen, kan gi oss svaret på andre spørsmål, som tilsynelatende ikke blir besvart noe sted i verket.

Et slikt problem er spørsmålet om hvorfor ikke Gud og de yngste rett og slett fjerner alle eteroppteignelsene med det samme, så er menneskene spart fra disse grusomme forutbestemmelsene en gang for alle.

Eteroppteignelsene blir sammenlignet med trådløse telegrammer, som en gang utsendt ikke kan stanses på sin ferd til mottakerstasjonen. Signalene beveger seg gjennom universet, og ingen kan stanse dem, når de en gang er utsendt. Men, så står følgende setning i SOS I, spørsmål 67::

"Gud gaar ingen Sinde imod de engang givne Love, men Han og de Yngste kan, ved at lede Ardors Æteroppteignelser ud til fjerne Kraftcentre - "Modtagerstationer" - i Verdensrummet, svække Styrken af disse Optegnelser, eller endog, under gunstige Forhold, helt standse dem, idet de kan blive "hængende" ved Kraftcentret."

Det finnes altså likevel en mulighet for Gud og de yngste til å svekke eteroppteignelsenes styrke, og endog til helt å stanse dem: men det kan bare skje under *gunstige forhold!!* Hvilke gunstige forhold dette dreier seg om, står imidlertid ikke forklart. Dermed er det opp til oss selv å undersøke hva slags gunstige forhold som kan gjøre at Gud og de eldste helt kan stanse eteroppteignelsene. Kanskje kan vi finne en antydning om hva det kan dreie seg om, ved å lete etter hva som står om eteroppteignelser andre steder i VmL?

I Kommantaren, kapittel 36 står følgende:

"Disse Æteroppteignelser gælder saavel det enkelte Menneske som Nationerne i deres Helhed. De og de Tanker, de og de Handlinger betinger de og de kommende Begivenheder saavel for den enkelte som for de mange. Gennem Tanker og Handlinger skaber saaledes Menneskene sig i egentligste og dybeste Forstand deres egne og deres Efterkommeres Liv. Men ved de Yngstes frivillige Hjælp søger Gud at retlede Menneskenes Villie til det gode, og adskillige forbryderiske og grufulde Handlinger er derved blevet hindret i at træde frem paa Jordplanet som konkrete Begivenheder."

Her står det ganske tydelig at det er menneskenes tanker og handlinger som "utløser" eteroppteignelsen og fører til at den kommer til virkelighet på jorden, og at når de yngste lykkes i å rettlede menneskene til å følge det gode, og ikke gi etter for onde tankeinnskytelser, så kan eteroppteignelsene hindres fra å komme til virkelighet.

Ser man disse to sitatene i sammenheng, mener jeg det må holdes for meget sannsynlig, at de gunstige forholdene som det tales om i det første sitatet, som kan muliggjøre at de yngste helt

kan stanse eteropptegnelsene, må være at menneskene har latt være å følge eteropptegnelsens onde tankeinnskytelser, og derved svekket eteropptegnelsens kraft.

Frederiksberg Hospital - her var Inger Agerskov pasient på psykiatrisk avdeling 1948-1951, og kom blant annet under behandling av overlege Ib Ostenfeld, som arbeidet der frem til 1949.

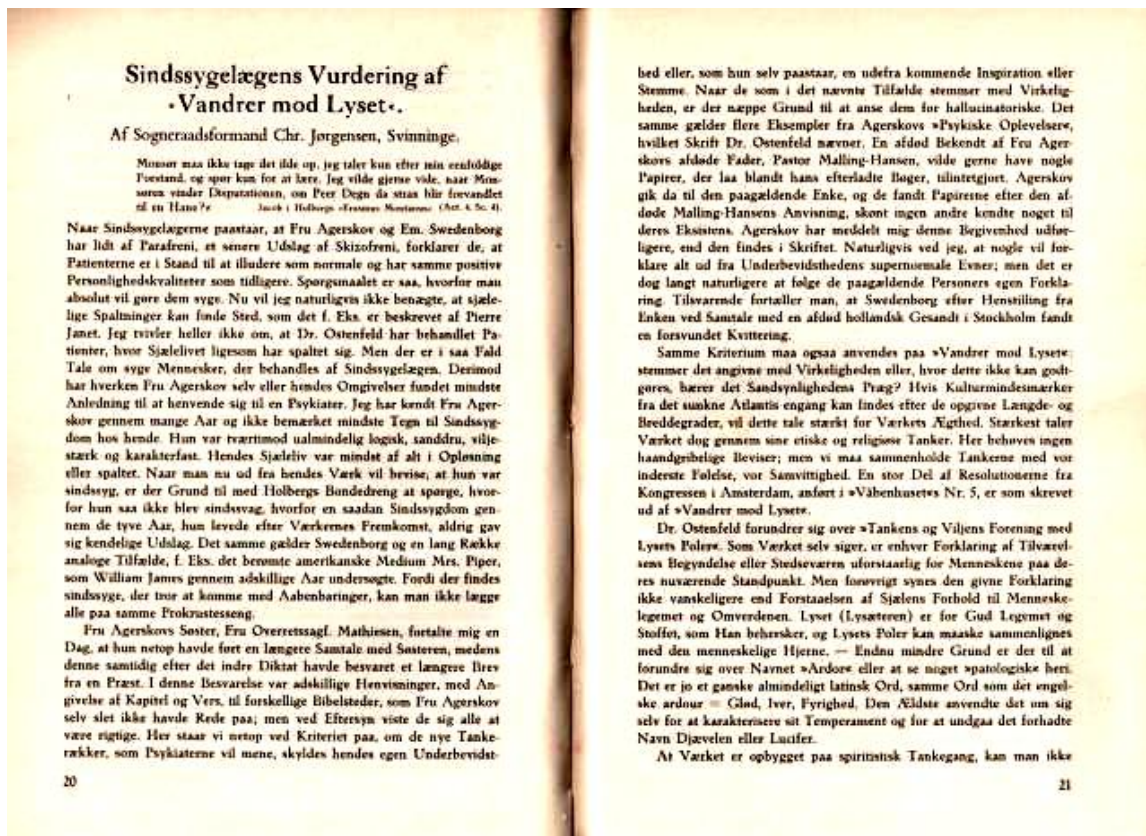
Var det kun de av Chr Jørgensens eventuelle fremtidige brev som omhandlet Bispebrevet Johanne og Inger Agerskov ikke ville lese og besvare?

Det er blitt hevdet at det er galt når jeg skriver i flere artikler at Inger og Johanne Agerskov avbrøt all forbindelse med Chr Jørgensen. Noen mener at det kun var de av hans eventuelle fremtidige brev som omhandlet Bispebrevet de ikke ville lese eller besvare. Hva som er riktig, er jo meget enkelt å finne ut ved å sitere fra det siste brevet Inger Agerskov skrev til Chr Jørgensen, 10. mai 1938:

”Av deres Breve kan jeg se, at de ikke er kommet et Skridt videre i Forstaaelsen af alt det, der er blevet udredet for Dem i min Moders og mine Breve. Jeg vil nødig tro, at De ikke kan forstaa Forklaringerne, jeg er mer tilbøjelig til at mene, at De ikke vil, derfor er jeg ogsaa klar over, at al videre Udredning, Forklaring og Henvisning til Værkerne fra vor Side vil være ganske omsonst – kun være Spild af Tid og Kræfter. Af denne Grund vil jeg sige: det nytter ikke, at De skriver mer til min Moder eller mig – Deres fremtidige Breve vil alle blive returnerede uaabnede.”

Etter å ha lest ovenstående håper jeg ikke det fremdeles er noen som vil hevde at jeg tar feil, når jeg hevder at Inger og Johanne Agerskov erklærte at de ikke ville lese noen av Chr Jørgensens eventuelle fremtidige brev. Og når de ikke ville lese noen av hans brev, ei heller

åpne dem, kunne de selvsagt heller ikke vite noe om hva brevene handlet om, slik at de eventuelt kunne velge ut hvilke av dem de ville besvare.

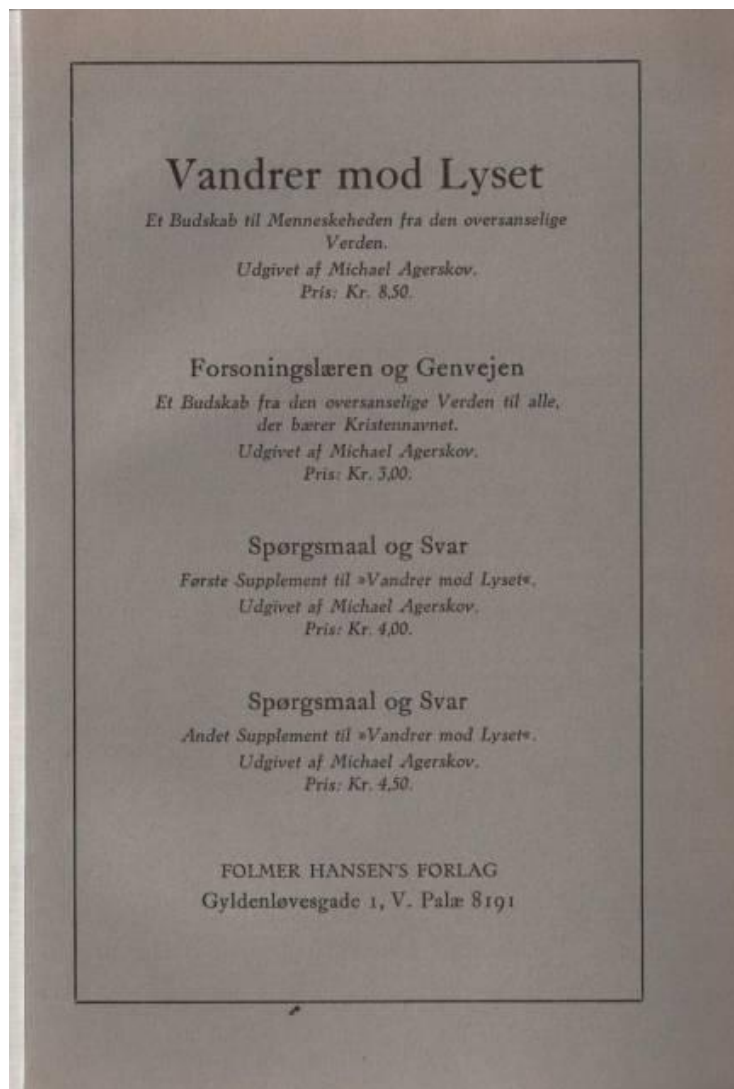
Christian Jørgensen rykket ut til forsvar for Johanne Agerskov mot beskyldningene fra Ib Ostenfeld om at hun led av en form for schizofreni. Hans forsvar kom på trykk i Våbenhuset, nr 1 1950.

Når fikk Chr Jørgensen beskjed om at de pengene han hadde støttet utgivelsen av SOS II med ville bli tilbakebetalt ham?

Det er også blitt hevdet at det er feil når jeg hevder at Chr Jørgensen fikk beskjed *etter* ”brevstriden” med Inger og Johanne Agerskov om at de pengene han hadde støttet utgivelsen av SOS II med ville bli tilbakebetalt ham. Min kilde til denne opplysningen er et brev fra bestyrelsen i Selskabet til VmLs Udbredelse til Chr Jørgensen som jeg har funnet i Det Kongelige Biblioteks brevsamling, og det brevet er datert 11. april 1938, altså drøyt halvannen måned etter at Chr Jørgensen sendte sitt første brev til Johanne Agerskov vedrørende Bispebrevet. Om denne opplysningen er gal, og noen sitter inne med brev eller andre dokumenter som beviser at dette skjedde på et tidspunkt som ligger *før* brevvekslingen mellom Agerskovs og Jørgensen, skal jeg selvfølgelig med glede rette opp mine opplysninger. Jeg ønsker intet annet enn å finne sannheten, og bøyer meg selvfølgelig for ethvert ugjendrivelig bevis. Inntil jeg mottar et slikt eventuelt brev eller dokument som viser at jeg tar feil, vil jeg dog opprettholde min påstand om at pengene Chr Jørgensen hadde støttet utgivelsen av SOS II med ble tilbakebetalt ham som et resultat av uenigheten med Johanne

Agerskov om Bispebrevets ekthet. På denne tiden syslet Johanne Agerskov med tanke om å få utgitt en billigutgave av VmL – en ”folkeudgave” som den ble kalt, og for å kunne realisere de planene trengte Selskabet til VmLs Udbredelse å samle inn penger fra støttespillere, og ikke betale ut det lille de hadde. Det virker derfor mer enn underlig at Chr Jørgensen slik helt ut av det blå ble betalt tilbake de pengene han hadde støttet utgivelsen av SOS II med. Folkeutgaven ble for øvrig en realitet i 1939 takket være en anonym gave på 2000 kr. Skal tro hvem disse pengene kom fra?

For å forstå hvordan hendelsen med pengene opplevdes for Chr Jørgensen, er det viktig å huske på at dette ikke dreide seg om et tilfeldig lån, men en pengestøtte som muliggjorde utgivelsen av SOS II. Hadde det ikke vært for at flere givere var villig til å støtte utgivelsen, ville Agerskov fått store problemer med å få SOS II utgitt. Chr Jørgensen opplevde det som en fornærmelse at disse pengene ”plutselig” skulle tilbakebetales ham på grunn av en konflikt, og den følelsen finner jeg personlig meget forståelig.

I samme nummer av Våbenhuset som Chr Jørgensens forsvar for Johanne Agerskov sto på trykk, sto også denne annonsen for VmL fra Folmer Hansen Forlag.

Er Sverre Avnskog innleid av Johanne Agerskovs slekt for å sverte hennes minne?

Nei, selvfølgelig ikke. For det første er det ingen i Johanne Agerskovs slekt som har uttrykt noen negative følelser overfor Johanne Agerskov, og jeg ville selvsagt ikke la meg innleie til å formidle noe jeg ikke kan stå inne for. Jeg har møtt mange etterkommere i Mallings-Hansen- og Agerskov-slektene, og jeg har kun det aller beste inntrykket av dem alle. De har uttrykt glede over at noen interesserer seg for deres forfedre, og har meget vennlig åpnet sine hjem og sine arkiver for meg som forsker. Ja, ikke bare har de latt meg få lage kopier av de etterlatte fotografier, brev og andre dokumenter, de har i tillegg bevist overfor meg at den velkjente danske gjestfriheten ikke er en myte, men en absolutt realitet. Jeg har vært utrolig rørt over den vennlighet og sjenerøsitet jeg har møtt over alt hos etterkommerne. Og jeg har altså til gode å høre et eneste negativt ord om Johanne Agerskovs virksomhet som medium fra noen av dem. De har kun fortalt meg, ganske nøytralt, om den viten de sitter inne med om familienes fortidige historie. Og faktum er at Johanne Agerskov hadde meget god støtte fra de fleste av sine søstre i sin virksomhet. Både Juliane, Engelke, Emma og Karen vet jeg var nære støttespillere for Johanne, og forsvarte henne i tykt og tynt. Særlig Emma hadde et veldig engasjement for VmL, og det samme engasjementet gikk i arv til hennes datter Elsebet. Emma endte dog opp med å betvile Bispebrevets ekthet, men all hennes omtale av søsteren vitner om en enorm respekt og omtanke for søsteren. Kun forholdet til den yngste av søstrene, Marie, ser ut til å ha blitt skadelidende på grunn av Vandrers mod Lyset, men det hadde nok mest å gjøre med uoverensstemmelser i forhold til Maries ektemann, sognepresten Axel Forman, som faktisk deltok på noen av de tidligste seansene, men som senere uttrykte uenighet om hva som egentlig hadde foregått under noen av dem. Se for øvrig et av brevene i Johanne Agerskovs copibøker til hennes svoger.

I Agerskov-slekten var det nok flere av de samtidige som stilte seg skeptiske til Johanne Agerskovs virksomhet som medium, men igjen, ingen av dem jeg har talt med om Johanne Agerskov i denne slekten, har gitt uttrykk for at de på noen som helst måte har negative følelser overfor fru Agerskov. De har ganske enkelt fortalt meg så nøytralt som mulig, om hva slags mennesker Johanne og Michael var, om deres karaktertrekk og om hva som er kjent om dem i slekten.

Jeg synes etterkommerne i Mallings-Hansen- og Agerskov-slekten fortjener stor honnør og en kjempstor takk for sin meget vennlige imøtekommenhet overfor oss som forsker i fortidens hendelser! Deres opptreden har vært absolutt forbilledlig! Jeg anser mange av dem i dag som mine meget gode venner! Det er virkelig flotte mennesker!

*Språkbarrieren var lett overkommelig da Jette, f. Kongsted, som hadde Michael Agerskov som grandonkel lekte med vår lille datter på to år under hennes og hennes manns besøk hos oss våren 2009. Barn kjenner instinktivt igjen gode mennesker, og kontakten var som man ser upåklagelig!
Foto: Sverre Avnskog*

Er det uttrykk for falskhet når man både ”riser” og ”roser” og bør Sverre Avnskog helst ikke ha med barn å gjøre?

Til leserens orientering, kan jeg fortelle at jeg har vært lærer på barnetrinnet i snart 30 år. Hva har en slik opplysning å gjøre i en artikkel om Bispebrevet, undrer du kanskje. Grunnen til at jeg forteller dette er at det har blitt fremsatt tvil om det er forsvarlig at jeg omgås barn på grunn av mine holdninger til Johanne Agerskov og til Bispebrevet. Derfor vil jeg gjerne orientere den interesserte leser om at jeg faktisk har viet min yrkeskarriere til å ta meg av barn i alderen 6-13 år. Det har vært en meget givende, men også krevende oppgave. Grunnen til at jeg valgte å arbeide med de yngste barna, var at jeg tidlig følte at jeg hadde mest å gi til de små, mens de ennå er avhengig av voksenpersoner som kan omgås dem med den kjærlige omsorg som de trenger. Å se de små barnas personlighet våkne til liv og vokse og utfolde seg, er noe av det som har gitt meg de største gledene i livet. Jeg har aldri likt meg blant dem som søker makt, og dem som føler seg ”høy på strå”, men sammen med barna har jeg alltid følt at min følsomhet kommer til sin rett, og de små har alltid i meg funnet en voksen som har vært villig til å ta dem på alvor, til å lytte og til å gi dem den anerkjennelsen som gjør at de føler seg verdifulle og elsket.

Men alle som omgås barn vet godt at man som voksen ikke kun kan nøyes med å gi barna støtte og oppmuntring – for alle barn bærer i seg ”ukruttsspirer”, som man som voksen må hjelpe dem å plukke av seg. Grensesetting og til tider sanksjonering hører også med i barneoppdragelsen, ellers ville tilværelsen barna i mellom bli en alles kamp mot alle, og de sterkeste barna ville fullstendig dominere de svakeste. Dette antar jeg er noe som alle har egne barn, eller som er betrodd å arbeide med oppdragelse eller opplæring av barn er fullt klar over, og ingen ansvarlig pedagog kan la være å både rose barna for det de er dyktigere til, men også gi dem reaksjoner på de områdene der de trenger å forbedre seg. Dette er ikke et uttrykk for falskhet, og heller ikke noe som forvirrer barna – barn både forventer og ønsker at de voksne skal fremstå som ansvarlige voksenpersoner, som tydelig viser hva de kan akseptere og ikke akseptere. Pedagogisk forskning viser meget entydig, at barn som ikke får reaksjoner fra de voksne både i positiv og negativ forstand blir forvirrede, usikre og umotiverte.

Jeg merket tidlig at jeg hadde veldig lett for å få kontakt med barn, og hadde et naturlig talent for å kommunisere med dem. Derfor valgte jeg å bli lærer for de yngste. Hittil har aldri noen klaget på min måte å være på som lærer. Jeg er også så heldig å ha fått barn selv, og over feirer jeg min 52-årsdag sammen med min stedatter Sofie, og biologiske datter Amina. Foto: Wan Avnskog

Hvorfor virker Bispebrevet så splittende?

Som jeg tidligere har skrevet, så er det vanskelig å uttrykke noen meninger om Bispebrevet, uten at noen av dets tilhengere vil kunne oppfatte det som en personlig krenkelse. Men slik er det nå en gang med så delikate spørsmål som ens religiøse følelser og forhold til Gud. Og jeg vil nok en gang understreke at jeg overhode ikke ønsker å angripe noen personlig, eller deres religiøse følelser, jeg ønsker kun å beskrive de fenomenene jeg synes jeg kan se, og dersom det er et angrep på menneskers religiøse følelser å forsøke å forklare hvordan mørket arbeider, så må jo VmL sies å være et eneste stort angrep på kristne, ved å påvise hvordan kristendommen er blitt en blanding av lys og mørke på grunn av Ardors tankepåvirkning. På samme måte mener jeg personlig at *Vandreren mod Lyset!* er blitt en blanding av lys og mørke på grunn av Bispebrevet. Selv er jeg overbevist om at BB stammer fra en av de eldste, og at det er fremkommet ved at denne eldste har latt seg inspirere av Ardors tankeverden, gjennom en eller flere av de eteropptegnelsene han designet da hans skjønnte at slutten for hans herredømme på jorden nærmet seg. At Ardor forsto at hans sak snart var tapt, går jo frem av VmL, og også at han skapte eteropptegnelser for å forhindre lysets fremgang etter at han var tilintetgjort – som han var overbevist om at han ville bli. Men det kunne han tro utelukkende fordi han hadde mistet enhver erindring om Guds kjærlige vesen, og etter at han ”våknet” opp i lyset, må det ha vært en grusom opplevelse for ham å se hva slags ”arv” han hadde etterlatt seg i form av eteropptegnelse som ville forfølge menneskene i århundrer fremover.

Dersom jeg har rett i at Bispebrevet stammer fra en av Ardors eteropptegnelser, som er konstruert for å skape splittelse både innad blant tilhengere av VmL, og mellom VmL og den danske kirken, så er det dessverre også slik, at ved å gjøre seg til talsmann for Bispebrevets ekthet, og argumentere for at det er sant at Gud kan tenkes å svikte oss, så gir man næring til eteropptegnelsen, slik at den blir styrket. Og dette er jo ikke noe jeg selv finner på, slik virker dynamikken i eteropptegnelsene. Dersom menneskene følger eteropptegnelsenes onde tankestrømmer, styrkes den, dersom menneskene motstår eteropptegnelsens tankekraft, svekkes den. La meg også føye til, at jeg selvfølgelig ikke tror at man går fri av mørket, kun fordi man er mot Bispebrevet. Så enkelt er det selvfølgelig ikke. Vi er alle til stadighet utsatt for mørkets påvirkning, og en som vil argumentere mot den muligheten at Gud kan tenkes å avbryte all forbindelse med oss mennesker for flere millioner år, må selvsagt vokte seg vel for å ikke gi seg til å angripe *tilhengerne* av Bispebrevet i stedet for å argumentere for sine synspunkter. En slik fremgangsmåte strider like sterkt mot lysets lover, og vil også styrke eteropptegnelsens kraft, og således bidra til splittelse mellom motstanderne og tilhengerne av bispebrevets ekthet.

Min mening, som jeg er kommet fram til etter meget nøye overveielser, og etter å ha studert de historiske hendelsene i det lille VmL-miljøet etter Bispebrevets fremkomst, er at det er Bispebrevet med tilhørende eteropptegnelse, som er den største årsaken til at VmL fremdeles kun er kjent blant en meget liten, trofast ”menighet” som innad er herjet av splittelse, personlige motsetninger og uoverensstemmelser. Fra historien skulle det være tilstrekkelig å nevne at BB forårsaket at gamle vennskap endte i bitre feider, en av BBs fremste fortalere, Inger Agerskov ble sinnssyk og innlagt på sinnssykehospital i 1948, Cay Prior, en av VmLs fremste talsmenn som oversatte VmL og mange andre skrifter til engelsk, døde dypt deprimeret og desillusjonert, overbevist om at menneskeheten var ”fortapt”, Selskabet til VmLs Udbredelse ble sprengt i stykker av uvennskap og motsetninger, medlemmer av Selskabet følte seg utstøtt og trakassert, splittelsen i forhold til kirken ble dyp og varig osv osv osv. Listen kan gjøres mye lengre og viser hvilken slagmark det lille VmL-miljøet befant seg i i kjølvannet etter Bispebrevet.

Og dessverre har BB nøyaktig den samme virkningen i dag. Vennskap blir ødelagt, diskusjoner ender i uoverstigelig personkonflikter, og intoleransen herjer i ”Guds” navn! Folk som ikke gjør annet enn å hevde sine synspunkter blir trakassert offentlig og beskyldt og mistenkeliggjort for forhold som overhode ikke har noe med diskusjonen å gjøre.

Alt dette bidrar selvfølgelig til at den onde spiralen som Ardor har satt i gang med sine eteroppteignelser skrus stadig hardere til. Stridighetene og splittelsene gir stadig mer energi til eteroppteignelsen, eteroppteignelsens økede styrke gjør dens onde tankestrømmer ennå sterkere osv. Og i stridens kjerne finner vi som oftest – ja, nettopp – Bispebrevet! Dette blasfemiske og Gudsbespottelige skrift som fremstiller Gud som en simpel sviker, som kan tenkes å svikte sine skapninger akkurat når de trenger ham som mest, og som kun klarer å hjelpe menneskene dersom de tror på en bestemt religion og ingen annen.

Hva vil Gud at vi skal gjøre?

For meg står det helt klart, at den strategien man forsøkte i 1938 - med VmL i hånd å proklamere at vår ”religion” er den eneste som kan redde menneskeheten fra å bli sviktet av Gud og at vår ”religion” er den eneste som kan gjøre at Gud fortsatt vil hjelpe oss, er en total avsporing - det er definitivt ikke en slik fremgangsmåte Gud ønsker at vi skal anvende!

Faktisk så står det en hel del i VmL om hvordan Gud ønsker at den som ønsker å tjene hans sak skal opptre. I Kristi tale til menneskene får vi vite utførlig hvordan vi best kan tjene Guds sak blant våre medmennesker.

”Thi I skulle vide: at ingen Trosretning har Fordeler eller Rettigheder frem for de andre. Ingen Lære er den eneste saliggjørende; thi vor Fader spørger eder ikke om, hvilken Tro I tilhøre, men om I have søgt at vandre fremad mod Lyset, om I have sejret over det onde og de mange Fristelser; Han spørger eder, om I have støttet de svage, trøstet de sorgfulde, mættet de hungrige, klædt de nøgne, hjulpet de fattige, de syge og de lidende; og Han spørger eder, om I have øvet eders gode Gerninger af Kærlighed og Barmhjertighed, eller om I gjorde dem for eders egen Fordel.

Ja, sandelig, vor Fader spørger ikke om eders Tro, men om I fuldtud have levet og handlet efter det, der for eder var Sandhed og Retfærdighed.”

Gud spør oss altså overhode ikke om hvilken tro vi tilhører og gjør det helt klart at ingen lære er den eneste saliggjørende! Ja, se det er jo noen helt andre toner enn det som lyder fra Bispebrevet! Det kan altså ikke være riktig at Gud kan komme til å måtte avbryte all forbindelse med oss dersom ikke VmL blir knesatt som sannheten, for ”Ingen Lære er den eneste saliggjørende;...” Gud spør oss ikke om hva vi tror på, kun om hvordan vi lever våre liv! Og det samme må jo også gjelde de ni danske bispene i 1938 – de ble vel heller ikke spurt om hvilken tro de tilsluttet seg, men om de søkte det edleste og sanneste i seg selv.

Jeg vil påstå at hele prosjektet med Bispebrevet, både innholdet og utsendelsen strider helt og holdent mot hva Kristus ber oss om i vårt forhold til andre religioner. Kan det sies klarere enn hva Kristus gjør, at tilhengere av VmL på ingen måte har noen rett til å sette seg som dommer over andre trosretninger eller synspunkter? For Kristi tale er selvfølgelig ikke kun myntet på dem som tilhører de ulike verdensreligionene, den er like mye myntet på oss som tror på

VmL!

"Endnu vil jeg sige til eder alle: ville I være Guds Tjenere, da maa I ikke ideligen kives og strides med hverandre om de gamle Ord og Trossætninger, der lyde til eder fra Fædrenes mange Skrifter. Da maa I ikke ideligen fremhæve, at eders Tro og eders Kirke ere de eneste sande og saliggørende. Og ingen Sinde maa I ved Sværdet eller ved strenge Magtbud paatvinge andre eders Tro og eders Meninger.

Søger derimod alle at mødes i eders fælles Længsel efter det rene, det ophøjede og det guddommelige. Ja, søger alle at mødes i eders fælles Længsel efter en Faders Kærlighed og en Guds Retfærdighed.

Kristus ber oss altså om å ikke kives og strides, og vi skal ikke stadig fremheve vår egen tro som den eneste saliggjørende, og heller ikke forsøke å påtvinge andre vår egen tro. Og man kan vel ikke si annet enn at BB helt klart var et forsøk på å påtvinge de danske bispene en spesiell tro - VmL. BB kan helle ikke på noen måte sies å være et forsøk på å møtes med bispene i en felles lengsel etter en fars kjærlighet, der det utmales om de grusomste følgene av å svikte et løfte. Så langt derifra!

Jeg gjør meget gjerne Kristi ord til mine, når han sier at vi som ønsker å være Guds tjenere på jorden, må tale milde, kjærlige og forståelige ord til alle, ikke tale hardt og fordømmende og aldri true eller skremme med fortapelse og evige pinsler, om det så "kun" gjelder for noen få millioner år, og ikke i all evighet!

"Ja, sandelig, jeg siger eder: ville I være Guds Tjenere, da maa I alle tjene Ham i Aand og i Sandhed; da maa I tale milde, kærlige og forståelige Ord til alle, der i Tvivl, Haabløshed og Anger henvende sig til eder om Hjælp og om Vejledning; da maa I, uden at trættes, ideligen trøste og styrke de svage, modløse og vaklende Mennesker; ingen Sinde maa I tale haarde, fordømmende Ord til de levende, end mindre maa I bryde Staven over de døde; ingen Sinde maa I, for at hævde eders Magt og Myndighed, true med evig Fortabelse eller skræmme med Helvedes Straffe og Pinsler."

Oslo, 01.08.09
Sverre Avnskog